

εις εν μηδεν την οφείλομεν. Διότι εκ του επι αναγκαστική κυκλοφορία Δανείου τῆς Τραπεζῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῶν 66 ἑκατομμυρίων ἐδάνεισεν εἰς μεταλλικὸν 24 μόνον ἑκατομμύρια. Διὰ τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ ποσὸν χάνει ὁ τόπος κατ' ἔτος τίς οἶδε πόσα ἑκατομμύρια ἕνεκα τῆς ἐκπτώσεως τοῦ χαρτιοῦ!

Ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ, θέλουσα νὰ δικαιολογηθῆ διὰ τὰς διασπειρομένας φήμας ὅτι με τὴν ἱστορίαν τῶν καιομένων ὡς ἐφθαρμένων τραπεζογραμματίων μπορεῖ νὰ γίνωνται διάφοροι καταχρήσεις, δικαιολογεῖται με τὸ τετριμμένον ἐκεῖνο: Αὐτὸ γίνεται καὶ ἐν Αὐστρίᾳ, συμπεραίνει δὲ ὅτι πᾶσα ἄλλη ἀσφάλεια θὰ προσκάλει πολλὴν δαπάνην! Ἐνῶ ταχυδακτυλογικὴ χρησιμοποίησις τῶν ἐφθαρμένων δὲν ἀπαιτεῖ καμμίαν δαπάνην!

Τί κάμνει αὐτὴ ἡ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ ὀνοματισμοῦ τῶν ἀνωνύμων ὁδῶν; Τόσον καλοσαῖον εἶνε τὸ ἔργον τῆς, ὥστε νὰ μὴ δύναται χρόνια τῶρα νὰ τὸ τελειώσῃ; Ἄς παραιτηθοῦν νὰ το κάμουν ἄλλοι, ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας; Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὑπενθυμιζομένη νὰ μὴ λησμονήσῃ καὶ τοῦ μεγάλου Γαβέττα τ' ὄνομα καὶ μάλιστα ἐκλέγουσα πρὸς τοῦτο μιαν ἀνώνυμον πλησίον τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς.

Ἡ Φιλελεήμων Ἐταιρία τῆς Κερκύρας ἐσύστησε καὶ Σχολὴν τῶν ἀπόρων παιδῶν, τελέσασα τελευταίως πανηγυρικῶς τὰ ἐγκαίνια τῆς. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου κ. Παπαμάρκου ὠμίλησε μετὰ εὐφραδειᾶς καὶ πολυμαθείας ἐκ τοῦ προχείρου περὶ τῆς ἱστορίας τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων.

Ἰδοὺ καὶ ἐν σύντομον δελιόν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐν Λαμῖα κακουργιοδικείου κατὰ τὴν ἐν ἐνεργείᾳ Σύνοδον.

- Ἐξεδικάσθησαν ἐν ὄλῳ ἐξ ὑποθέσεις, αἱ ἑξῆς:
1. Ἀναίρεσις· καταδίκη εἰς ἐπταετὴ εἰρκτὴν.
 2. Φόνος ἐξ ἀμελείας· φυλάκισις 2 ἐτῶν.
 3. Τραῦμα θανατηφόρον· φυλάκισις 1 ἐτους.
 4. Ἄδικος ἐπίθεσις· φυλάκισις ἐξ μηνῶν.
 5. Τραῦμα ἀπλοῦν· φυλάκισις 40 ἡμερῶν.
 6. Μία ἀπειλή· κράτησις ἐξ ἐβδομάδων.

Ὁ ἐκ Πυλίας συμπαθὴς καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων νέος κ. Δημήτριος Καλογερόπουλος δούς προχθὲς τὰς κεκανονισμένας ἐξετάσεις ἐνώπιον τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἠξιώθη διδακτορικοῦ πτυχίου ἐπαξίως τῶν σπουδῶν καὶ τῆς εὐφυΐας του.

Ἀνέχωρησε σήμερον διὰ Κωνσταντινουπόλιν ὁ πρῶτος ἐκεῖ τυπογράφος κ. Ἀντώνιος Κορομηλάς, ἰσχυρὸς καὶ καλλιτέχνης, ἴσως δὲ κατὰ τὸ φθινόπωρον ἀποκατασταθῆ ἑριστικῶς ἐνταῦθα, ἰδρῶν μέγα τυπογραφεῖον.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Σμύρνη, 29 Μαΐου. Πάντες οἱ ὑπὸ τῶν ληστῶν αἰχμαλωτισθέντες εἰς τὰ πέριξ τῆς Σμύρνης ἀπελύθησαν.

Παρίσις, 29 Μαΐου. Ὁ στρατηγὸς Μπουέ δὲν θ' ἀναχωρήσῃ πρὸ τῆς αὔριον εἰς Τονκίνον.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 480)

Θὰ εἴσθε ἡ ἀπόλυτος οἰκοδέσποινα· πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ θὰ σᾶς ὑπακούωσι καθὼς καὶ εἰς τὴν δέσποινίδα Ἐρριέττην. Ὡσαύτως θὰ ἔχετε τὴν ἀνωτάτην ἐπίβλεψιν ἐπὶ τοῦ διδασκάλου τοῦ Λυκογιάννη καὶ τῶν λοιπῶν καθηγητῶν προσκληθέντων νὰ τοῦ δώσωσι μαθήματα, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν. Θὰ ἐξετάσωμεν μετὰ τινος ἡμέρας, ὅταν ἐγκατασταθῆτε εἰς Ἐπινάλ, ποῖαι πρέπει νὰ ἦνε αἱ σχέσεις σας καθὼς καὶ αἱ σχέσεις τῆς δεσποινίδος Δεσιμαῖζ μετὰ τοῦ Λυκογιάννη. Κατ' ἀνάγκην θὰ ἦνε συνεχεῖς, ἐπειδὴ τὰ εὐτυχεῖ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιτύχωμεν ἀσφαλῶς, θὰ οφείλωνται εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης.

— Τῶντι, ἐσκέπετο ἡ κυρία Δεσιμαῖζ, θὰ ἐνόμιζε κανεῖς ὅτι ἀκούει ὀμιλοῦντα τρελλόν.

Βλέπετε κύριε, εἶπεν, ὅτι σᾶς ἀκούω με ὑπομονὴν καὶ εὐαρέσκειαν ἔτι.

— Ἀλθῶς, κυρία βαρόνη, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

— Βεβαίως, κύριε, τὸ σχέδιόν σας καλῶς ἐπενυήθη, μόνον. . .

— Δὲν ἠξέυρω τί μέλλετε νὰ εἴπετε, κυρία, διέκοψεν ὁ κ. Λαγγάρδ ζωνρῶς· σᾶς διακόπτω καὶ πάλιν, διότι δὲν οφείλω νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ διατυπώσετε καμμίαν ἀντίρρησην.

— Ἐν τούτοις, κύριε, ἔχω τὸ δικαίωμα. . .

— Ἐχετε ὅλα τὰ δικαιώματα, κυρία βαρόνη, πλὴν ἐκεῖνον τοῦ ν' ἀρνηθῆτε ὅ,τι σᾶς ζητῶ.

— Ὡ!

— Εὐρίσκετε τὸ σχέδιόν μου καλῶς ἐπινενοημένον; λογιζομαι διὰ τοῦτο εὐτυχῆς· ὑπολείπεται ἤδη νὰ σᾶς πείσω νὰ ἐπιδοκιμάσητε τοῦτο ἐντελῶς.

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἔσχεν ἀδιόρατόν τι μειδιάμα. . .

— Κυρία βαρόνη, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ὅτε ἐχωρήσθητε ἀπὸ τὸν σύζυγόν σας ἡ ἐκπληξὶς ὄλων τῶν φίλων σας ἦτο μεγάλη, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ προΐδουν τὴν ἀπότομον ἀπόφασίν σας. Ἰβρισθεῖσα προφανῶς ὑπὸ τοῦ κ. Δεσιμαῖζ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπέφυγε ν' ἀποκρύψῃ τὴν αἰσχροὴν διαγωγὴν του, εἴσθε λίαν δυστυχῆς· ἀλλ' ἡ κατάστασις ἦτο ἡ αὐτὴ, ὁποῖα καὶ πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἐτῶν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν τέκνων σας ἀπεχωρήσατε. Ἐχομεν λοιπὸν λόγους νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν εἶνε μόνῃ ἡ σκανδα-

ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΙΣΕΩΝ

«Όσα γράφει ἡ σημερινὴ «Νέα Ἐφημερίς» περὶ δημοσιεύσεως λεπτομερειῶν, διὰν συλλαμβάνωνται ὑποπτοὶ πρὸ τῆς λήξεως τακτικῆς ἀνακρίσεως εἶνε ἐμπνευσμένα ὑπὸ καθαροῦ ὀπισθοδρομικοῦ πνεύματος, ἐὰν μὴ καὶ ὑπὸ ὀλίγης συνκαλεφικῆς ζηλοτυπίας—ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς ὄλους μας καὶ πολὺ σωστά—ὅτι τὰς λεπτομερείας αὐτὰς πρώτη δὲν ἐδημοσίευσεν ἐκεῖνη. Ἡ δημοσιότης οὐδέποτε βλάπτει, μάρτυς ἐναντίον τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» ὅλη ἡ Ἀγγλία ὅπου αἱ ἀνακρίσεις — κατάλαβε; ; — αἱ ἀνακρίσεις, καὶ ὄχι πλὴν αἱ ἐφημερίδες, εἶνε δημοσίαι. Ὑπάρχει δὲ ἄλλος τύπος, καθ' ὃν εὐκολώτερον, ταχύτερον, ἀποτελεσματικώτερον ἀνακαλύπτονται τὰ ἐγκλήματα καὶ αἱ ἀισχυροῦνται; Ὑπάρχει; Καὶ λοιπὸν τὸ παραμικρὸν ἅμα συμβῆ, ἡ παραμικρὰ σύλληψις, τὸ παραμικρότερον σκάνδαλον, πρῶτοι τρέχοντες εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ εἶνε οἱ δημοσιογραφικοὶ ρεπόρτερ, ἤτοι οἱ ἀγγελιαφόροι, καὶ βλέπετε τὴν ἐπαύριον ἢ καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετὰ τὰς ἑσπερινὰς ἐκδόσεις τὸν συνάδελφόν σου «Χρόνον», τὰ συνάδελφά σου «Ἡμερήσια Νέα» ἢ τὴν συνάδελφόν σου μικρὰν διαβολικωτάτην «Ἠχώ» νὰ δημοσιεύουν λεπτομερέστατα τὰ πάντα, ἐνῶ ἡ ἀνάκρισις εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ ἄλφα τῆς. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀμεσὴ δημοσίευσις, ἐξαπλοῦσα τὴν ὑποψίαν τοῦ ἐγκλήματος, συντελεῖ εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῶν πληροφοριῶν καὶ διευκολύνει τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως. Καὶ πηγαίνει εἰς αὐτὴν καὶ λέγει: κύριε ἀνακριτά, ζεῦρε καὶ τοῦτο καὶ πηγαίνει ἄλλος καὶ λέγει: ὄχι, δὲν εἶνε ἔτσι, ἀλλ' εἶνε ἔτσι. Φωτίζεται λοιπὸν ἡ ἀνάκρισις καὶ συμπληροῖ τὴν ἐξέτασιν ταχέως καὶ ἀσφαλῶς. Ἐδῶ δὲ τί γίνεται; Τὰ πάντα—καὶ πρώτη πρώτη ἡ μυστικότης τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἡ μπουταλοσύνη τῶν ἐφημερίδων νὰ μὴ παίρνωσιν

αὐτὰ ἐπάνω τῶν τῶν ἀνακρίσεων καὶ ἡ κακοῦθιὰ πολλάκις τῶν γνωρίζοντων, ἀλλὰ μὴ ὁμολογούντων πολιτῶν θάπτει ὅλας τὰς ὑποθέσεις ἢ τὰς ξεθάπτει μετὰ μνηῶν ἢ καὶ ἔτων προφυλακίσεις ὁδονηρὰς, μακρὰς, προπαρασκευάζουσα οὕτω τὴν ἀθώωσιν πολλάκις ἐνόχων ἢ τὴν ἐνοχὴν τῶν ἀθῶων.

Ἐὰν ἀνακριταὶ ἐπαρκατονέθησαν εἰς τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα» καὶ ἔγραψεν ὅ,τι ἔγραψεν, οἱ ἀνακριταὶ αὐτοὶ ἐζήτησαν ἀπλῶς νὰ σκεπάσουν τὴν νωθρότητα ἢ τὴν ἀνικανότητα αὐτῶν. Ἄς ὁμολογήτῃ ὁ κ. Ἀμπελᾶς ἂν τὸ «Μὴ Χάνεσαι» δὲν τὸν διεφώτισε μετ' ἐν τοῦ μόνον φύλλον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ πτώματος τῆς Πικροδάφνης περισσότερον ἀπὸ τὰς ἰδικὰς του ἐνεργείας ἐπὶ τριήμερον. Ὁ πατὴρ τῆς κόρης δὲν εἶχεν ἀκόμη κλητευθῆ ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸν ἐπήγαμεν εἰς τὸν κ. Ἀμπελᾶν ὁ κυριώτερος δὲ ὑποτιθέμενος τοῦλάχιστον ἐνοχος μένει ἀκόμη εἰς τὴν ἐπαρχίαν. Λοιπὸν ἐβλάψαμεν ἢ ὠφελήσαμεν; Ἄν δὲ ἡ δημοσιότης αὐτὴ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ἕνα καὶ μόνον ἐνιαυτὸν, τότε καὶ οἱ πολῖται θὰ συναίσθανθῶν καὶ ἐκ περιεργείας καὶ φωτιζόμενοι καὶ ἠθικοποιούμενοι ὅτι καθῆκαν ἔχουν νὰ τρέχωσι μόνον εἰς τὴν ἀνάκρισιν καὶ νὰ καταθέτωσιν ὅ,τι γνωρίζουν ἐπὶ τῶν ἐκάστοτε πραττομένων. Τότε δὲ θὰ καταργηθῆ ἡ μυστικότης τῶν ἀνακρίσεων καὶ τότε, καὶ μόνον, θὰ δυνάμ.θαι νὰ λέγωμεν ὅτι ἔχ.μεν καὶ ἡμεῖς ἀνάκρισιν καὶ ἀνακριτάς. Διότι τώρα παρὰ τῶν ἀνακριτῶν αὐτῶν ἠκούσαμεν ὅτι οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο ἔχομεν.

Ὅ,τι δὲ λέγει περὶ ὀργάνων τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας ὅτι αὐτοὶ τρέχουν εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ δίδουν λεπτομερείας, τοῦτο—καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς τοῦλάχιστον—δὲν εἶνε ἀληθές. Ἡμεῖς τρέχομεν εἰς τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας καὶ παρακαλοῦμεν, ἐκεῖνοι δὲ πράγματι εὐγενῶς καὶ πρὸ πάντων νοημότως καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀνακρίσεως φερόμενοι παρέχουν ἡμῖν ὅ,τι ζητοῦμεν οὕτω πῶς δὲ ἀναπληροῦν τὰ δεῖνὰ ἅτινα προέρχονται ἐκ τοῦ κατὰ νό-

λόγῃς διαγωγή τοῦ κ. Δεσιμαῖζ, ἧτις ἐδικαιολόγηε τὴν ἀποχώρησίν σας. Τὸ κατ' ἐμὲ, κυρία, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐκάματε κημμίαν τρομερὰν ἀνακάλυψιν τῆς ὁποίας συνέπεια ὑπῆρξεν ὁ ἀμεσὸς χωρισμός.

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἔγινεν ἐκ νέου κάτωχος καὶ προσέβλεψε τὸν ξένον μετὰ τρόμου.

— Θέλετε λοιπὸν, κυρία βαρόνη, νὰ μοὶ εἴπητε ποῖον τρομερὸν πρᾶγμα ἀνεκαλύψατε;

— Κύριε . . . Κύριε . . . ἐψιθύρουν.

— Ὡ! γνωρίζω ποῖα πάλιν συγκροτεῖται ἐντὸς σας κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ πόσῃ αἰσθάνεται ἀποστροφήν νὰ μοὶ ἀπαντήσητε; ἀλλὰ ἀπαιτεῖται, εἶνε ἀνάγκη, νὰ μάθω τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἤξεύρετε.

Ἄλλ' ἄφετε, ἐπειδὴ θέλω νὰ σᾶς βοήθῃσω καὶ νὰ σᾶς εὐκολύνω ὀλίγον, σᾶς λέγω ὅτι γνωρίζω ὅλα τὰ ἐκλήματα τοῦ βαρόνου Δεσιμαῖζ.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠνωρθῶθη τεταραγμένη, παράφορος ἐκ τοῦ τρόμου.

— Ἄλλὰ καὶ πάλιν σᾶς ἐρωτῶ, ποῖος εἴσθε κύριε; ἀνεκράζε.

— Σᾶς τὸ εἶπον, κυρία, εἶμαι φίλος σας, ἐπειδὴ εἴσθε δυστυχῆς, εἶμαι ὁ ἐκδικητὴς τῶν θυμάτων! Ἄ! πιστεύσατέ το, κυρία, πιστεύσατέ το καλῶς, ἐὰν δὲν ἐλυπούμεν σᾶς καὶ τὴν θυγατέρα σας, πρὸ ἐνός ἀκόμη ἔτους ὁ ἄτιμος βρόνος θὰ ἦτο εἰς τὸ κάτεργον!

Ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἐξέβαλεν οἰμωγὴν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας.

— Ἐμπρός, κυρία, δύνασθε νὰ ὁμιλήσητε, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν γνωρίζετε τὰ πάντα, ἀλλ' ὅ,τι ἀγνοεῖτε εἰσέτι, θὰ τὸ μάθητε παρ' ἐμοῦ. Ἠκούσατε νὰ γίνηται λόγος περὶ κακουργήματος διαπραχθέντος εἰς τὸ Βλαϊνκούρ ὑπὸ περιστάσεις λίαν μυστηριώδεις, κατὰ τὴν ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν κατεφύγετε εἰς Βωκούρ;

— Μάλιστα, κύριε, μάλιστα ἀπήντησεν ἡ βαρόνη.

Καὶ κρούσασα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν ἤρξατο ὁλολύζουσα.

Μετὰ τινα σιωπὴν ὁ κ. Λαγγάρδ ἐξηκολούθησεν!

— Οἱ αὐτουργοὶ τοῦ ἐγκλήματος τούτου ἔμειναν ἀγνωστοί, ὡς καὶ τὸ θῦμα δὲν ὑπωπτεύσατε τίς ἠδύνατο νὰ ὀπλίση τὰς χεῖρας τῶν κακούργων, οἵτινες διέφυγον τὰς ἐρεῦνας τῆς δικαιοσύνης;

— Τοῦτο εἶνε φρικῶδες, φρικῶδες! εἶπεν οἰμώζουσα ἡ βαρόνη.

— Τὸ θῦμα ὠνομάζετο Κάρολος Σεβρύ.

— Μάλιστα, κύριε, Κάρολος Σεβρύ! δὲν ἐλησμόνησα τὸ ὄνομα του. Ὁ δυστυχῆς. . . Χωρὶς νὰ θέλω φεῦ! ἐγὼ παρέδωκα αὐτὸν εἰς τοὺς δολοφόνους του!

— Ἄ! καὶ πῶς τοῦτο;

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ὁμιλήσω, κύριε;

— Πρέπει, βεβαίως.

μον βλακώδους μυστικισμού τῆς ἀνακρίσεως. Θὰ κάμη δὲ καλὰ καὶ ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» νὰ τρέχῃ καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄς ἦνε βέβαιος ὅτι σκοπιμώτερον ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ θὰ ἐκπληροῖ τὴν ἀποστολὴν του.

ΤΟ ΘΟΛΟ ΝΕΡΟΝ

Πρωτότυπον εἶδος ἀντιπολιτεύσεως! Ὡ! ἐγεγόμεθα εὐφρεστέροι καὶ τῶν Ἀμερικανῶν εἰς αὐτά.

Θὰ ἦνε τῶρα δύο τρεῖς ἡμέρας καθ' ἃς πίνετε ὅλοι θολὸν ὕδωρ. Διὰ τί νομίζετε τὸ πίνετε; Διὰ νὰ μὴ ἐκλεχθῆ ἐκ νέου δῆμαρχος ὁ κ. Σούτσος! !

Ἐνῶ καμμὶ αἰτία θολώσεως τοῦ νεροῦ δὲν ὑπῆρχεν, ἐνῶ οὔτε ἐβρέξεν, οὔτε ὑδραυλικαὶ ἐργασίαι γίνονται δυνάμεναι νὰ ἐπιφέρωσι τὴν θόλωσιν, αἴφνης ἕνα πρωὶ σηκώνεται ὁ δῆμαρχος ἢ μᾶλλον ὁ δήμος μὲ θολὸ νερόν. Ἀμέσως ὁ δῆμαρχος στέλλει τὸν μηχανικὸν νὰ ἐξετάσῃ τί συμβαίνει, καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον Κηφισοῦ, εἰς τὴν θέσιν Ψαλίδι, ὅπου τὸ ὑδραγωγεῖον εἶνε μόλις εἰς ἐνὸς μέτρου βάθος, χωρικοὶ τινες ἔρριψαν χῶματα, ἐντεῦθεν δὲ τὸ νερὸ τοῦ δήμου ἐθόλωσεν.

Ἦτο δυνατόν νὰ τὰ ἔρριψαν τυχαίως; ἢ διὰ γλέντι; ἢ διὰ χωρατό; Βεβαίως κἀνεὶς εὐφυὲς ἀντιπολιτευόμενος τοῦ κ. Δημάρχου θὰ ἐπενόησε τὸ βάρβαρον καὶ ἐγκληματικὸν αὐτὸ μέσον, διὰ νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι ἐνῶ χρόνια τῶρα πίνομεν ψυχρὸν καὶ διαυγὲς καὶ πεπτικὸν ὕδωρ εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν θὰ καταδικασθῶμεν νὰ πίνωμεν λάσπην.

Εὐτυχῶς ὁ κ. δῆμαρχος ἔλαβε τὰ μέτρα τοῦ ζητήσας τὴν ἄμμεσον ἐνέργειαν τοῦ τε Σταθμάρχου Μαρουσίου, τοῦ

Νομάρχου καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν. Οὐαὶ δέ, ἂν ἐπαναληφθῆ τὸ ἄτιμο αὐτὸ παιγνίδι καὶ ἀνακαλυφθῆ ὁ δράστης ἢ οἱ δράσται! ! !

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

περιπλέκεται εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Ἡ σχηματισθεῖσα δικογραφία εἶνε ὀγκωδεστάτη. Ὅλα συρρέουν εἰς ἀπόδειξιν ὅτι κλοπὴ ἀδάμαντων ἢ ἄλλη βρωμιοδουλειὰ ὑπάρχει 'ς τὰ μέσον. Οὔτε εἶνε μέγα τι ὅτι λείπουν οἱ ἀδάμαντες διὰ νὰ ἀπολεσθῆ τόσον ὀγκλίγωρα ὁ κ. Χανδζάκης, ἂν καὶ ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ κ. Νεγρεπόντης. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ ζητηθῶσι τηλεγραφικῶς πληροφορίες καὶ παρὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας. Ναὶ μὲν, δὲν ἐβλάβη ἐν Ἑλλάδι οὐδεὶς, ἀλλὰ τίς οἶδεν ἂν δὲν ἀνήκουν εἰς Ἑλληνα ὑπῆκοον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ ἀδάμαντες. Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ πράκτωρ μας πρέπει νὰ ἐρωτηθῆ καὶ αὐτός. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, ἢ ἀνακρίσις εὐρίσκεται εἰς τὸν κ. Ἀρπελᾶν. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Ἀρπελᾶς θὰ ζητήσῃ νὰ ἐμβαθύνῃ καὶ δὲν θὰ ἀρήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ μία ὑπόθεσις διαμαντένια!

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Δυο συνεδριάσεις ἐν τῷ Κακούργοδικεῖῳ κατηνάλωσεν ἡ δίκη τῆς κόρης Πατούσα. Ἡ κατάθεσις τῆς παθούσης διήρκεσε πλέον τῆς ὥρας· ἐλέχθη μετὰ θερμότητος, καὶ πολλὰς συνενεῖαι ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῆς. Ἐφώναζεν εἰς τὸν ἀμαξαλάτην νὰ τὴν σώσῃ, ἐνῶ ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς ἀπήγετο, κ' ἐκεῖνος ἀπήντα: «Κι' ἐγὼ πῆρα γυναῖκα ποῦ δὲν με ἤ-

Ἡ βαρόνη, ἀφοῦ πολλάκις διὰ τῆς χειρὸς ἐψάυσε τὸ μέτωπον, εἶπε:

— Μίαν ἡμέραν, ἕνας κύριος, καλοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ νέος ἀκόμη, ἦλθεν εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαῖς, ζητῶν νὰ ἐμιλήσῃ τὸν σύζυγόν μου. Ἀφοῦ τοῦ εἶπαν ὅτι ὁ κ. Δεσιμαῖς ἦτον ἀπών, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ ἐμέ. Τὸν ἐδέχθη. Μοῦ εἶπεν ὅτι ὀνομάζετο Κάρλος Σεβρῦ, ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰς Ἰνδίας μὲ τὴν σύζυγόν του, καὶ ὅτι εὐρίσκετο εἰς Παρισίους ἀπὸ τινῶν μόνον ἡμερῶν.

— Ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ, μοι εἶπεν, ὀφείλομεν τὴν εὐτυχίαν μας, τὴν θέσιν μας, ὅ, τι ἔχομεν εἰς τὸν κ. μαρκήσιον καὶ εἰς τὴν μαρκησίαν Σαμαράνδ.

Ἐνόμισα ἐν πρώτοις ὅτι ἔλεγε διὰ τὴν μητέρα τοῦ συζύγου μου, ἥτις εἶχε νυμφευθῆ εἰς πρῶτον γάμον τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ. Ἄλλ' ὁ ἐπισκέπτης δὲν με ἄφησεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πλάνην. Καὶ πολὺ ἐξεπλάγην ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, πρῶτότοκος ἀδελφὸς τοῦ συζύγου μου, ἀποθανὼν κατὰ τὸν πλοῦν πρὸ τινῶν ἐτῶν, εἶχε νυμφευθῆ εἰς Βαταβίαν.

Ἐπειδὴ ὁ κ. Δεσιμαῖς, ὁμιλῶν μοι περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του οὐδέποτε μοῦ εἶπεν ὅτι ἐνυμφευθῆ, ἐξέφρασα ἀμφιβολίαν ἐπὶ τούτου. Ἀμέσως ὁ κ. Κάρλος Σεβρῦ ἔθετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐν συμβόλαιον καὶ ἐν πρακτικὸν γάμου. Ἐμείνα συγκεχυμένη.

Τότε ὁ κ. Κάρλος Σεβρῦ μοι ἐπληροφόρησεν ὅτι, κατὰ

τὸ αὐτὸ ἔτος τοῦ θανάτου του, ἀφοῦ μετέβαλε μέρος τῆς περιουσίας του εἰς χρήματα, ἤτοι ὡς ἐγγίστα τέσσαρα ἑκατομμύρια, ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ ὠδήγησε τὴν νεαρὰν γυναῖκά του εἰς Γαλλίαν, ὅπου εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀποκατασταθῆ ὀριστικῶς.

— Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κ. μαρκησίου, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Κάρλος Σεβρῦ, ἐγράψαμεν ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ πολλὰς ἐπιστολάς εἰς τὴν κυρίαν μαρκησίαν, ἀλλὰ χωρὶς ἀπάντησιν. Ἐγράψαμεν ὡσαύτως εἰς τὸν κ. βαρόνον Δεσιμαῖς, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἀπήντησεν. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη διετελούμεν ἀνήσυχοι καὶ περὶ τῆς κυρίας Μαρκησίας καὶ τοῦ τέκνου τῆς, διότι εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν τῆς, ἐνῶ ὁ κ. μαρκησίος ἔκαμνε τὸν πλοῦν, κατὰ τὸν ὅποιον ἀπωλέσθη, αὕτη μᾶς εἶχεν ἀναγγεῖλαι ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ μήτηρ. Τέλος ἔχοντες περιουσίαν τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων παρεχωρήσαμεν τὸν ἐμπορικὸν μας οἶκον καὶ ἐπεδιδάσθημεν ἐπὶ ἀτμοπλοίου τῆς εταιρίας τῶν Ἰνδιῶν διὰ τὴν Γαλλίαν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μάθωμεν τί ἔγεινεν ἢ κυρία μαρκησία Σαμαράνδ.

«Πρὶν παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ βαρόνου Δεσιμαῖς ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ λάβω πληροφορίας τινάς. Ἄλλ' ἐκ τούτων οὐδὲν σπουδαῖον ἔμαθον. Οὐδέποτε ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κυρίας Σαμαράνδ, τὴν ὅποιαν ἔφερον ὁ σύζυγός τῆς ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ θέσις τῆς περιουσίας τοῦ κ. βαρόνου αἴφνης μετε-

θελει· εἰς τὸ χωριὸν ποῦ τὴν ἐπὶ ἤγαν σώσε με, πάλιν ἐφώναζε, τὴν μόνην λέξιν ποῦ τῆς ἔμεινε νὰ λέγῃ, — εἰς ἓνα γέροντα ἱστάμενον ἔξω τῆς θύρας τοῦ σπητιοῦ, ποῦ τὴν ἐπήγαιναν· καὶ ὁ γέρονς τῆς ἀπήντησεν : « ἓνας ἄντρας σου πέφτει ἀπὸ ὄλους, πάρετον ».

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης ἦτον ἡ ἐπιβολὴ φυλακίσεως 3 1/2 ἐτῶν εἰς τοὺς δύο ἐκ τῶν ἐννέα κατηγορουμένων κηρυθέντας ἐνόχους, ὡς συνεργούς, Τσεβρόπουλον καὶ Κεφάλαν· οἱ λοιποὶ, κατηγορούμενοι εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἐκηρύχθησαν ἀθῶοι, τῆ αἰτήσει καὶ τῆς κατηγορίας, ἕνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων.

Τέσσαρες εἶνε οἱ κατηγορούμενοι. Οἱ τρεῖς συνδιεσκέδον μίαν νύκτα ἐν τῷ οἴνοπωλείῳ τοῦ τετάρτου, Ἀδριανουπόλου τὸ ὄνομα, ἡ Μούση, — ἕνεκα τοῦ μακροῦ μ. οὐς, τὸ ὁποῖον τρέφει, — ὑπόπτου φυσιογνωμίας, καταδικασθέντος καὶ ἄλλοτ' ἐπὶ πλαστογραφία. Ἐν τῷ μεταξὺ κρούει ὁ παθὼν τὴν θύραν διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν· ἀλλὰ μὴ εἰσκουσθεῖς, ρίπτει πέτρας, καὶ σπάνει τὰ τζάμια τοῦ μαγαζιοῦ. Τότε ὁ Μούσης τρέχει νὰ καταβῆ τὴν κλίμακα, διὰ τῆς ὁποίας ἀνήρχοντο εἰς τὸ δεῦτερον ὑψηλότερον διαχωρίσμα τοῦ οἴνοπωλείου του, ἀλλ' ἐν τῇ ὁρμῇ του γλυστράει καὶ κτυπᾷ πίπτων τὸ μάτι του. Τὸν ἐξερεθίζει· ἡ πτώσις του, ἀρπάζει μαχαίρι, καὶ ἐξέρχεται, τὸν ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ τρεῖς, καὶ μετ' ὀλίγον ἀκούονται αἱ οἰμωγαὶ τοῦ πληγωμένου, ὅστις μετ' ὀλίγον κομίζεται μέσα νεκρός.

« Ο,τι πρόκειται ἤδη νὰ διευκρινισθῆ, εἶνε ποῖος ἐκ τῶν τριῶν ἀνῆρσε τὸν κατηγορούμενον. Κατὰ τοῦ Μούση ὑφίστανται αἱ βαρύτεραι ὑπόνοιαι. Ἡ ὑπεράσπισις διχάζεται· ὁ Μούσης καὶ ὁ εἰς τῶν λοιπῶν κατηγορουμένων ἔχουν νὰ παλαίσωσιν· ὁ εἰς καταγγέλλει τὸν ἄλλον· συνήγοροι τοῦ πρώτου εἶνε οἱ κκ. Παπαλεξανδρῆς καὶ Καζαντζῆς· τοῦ δευ-

τέρου ὁ κ. Μίλησις. Κατὰ τῶν λοιπῶν δύο δὲν φαίνονται ὑπάρχουσαι ἀρκούσαι ἐνδείξεις ἐνοχῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΟΣΧΟΒΑΚΗ

Ἀξιότιμε φίλε κ. Γαβριηλίδη

Δὲν ἀποδίδω εἰς τὴν γραφίδα τοῦ ὑμετέρου καλάμου τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 478 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος σας δημοσιευθὲν διάφορον, περὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ Μοσχολάκη· οὐχ ἦπτον, ἐπειδὴ τὸ διάφορον τοῦτο ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς στήλας, τοῦ «Μη Χαν.σαι», ὅπερ, ὡς καλῶς γινώσκω, δὲν ἔννοεῖ νὰ ἐξυπηρετῆ ταπεινὰ προσωπικὰ συμφέροντα, ἐπιτραπέιτω μοι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν λύπην μου, διότι δημοσιεύσιν τοῦ διαφόρου τούτου, δι' οὗ, οἱ ὑπεβαλόντες τούτου, ἐκ προθέσεως ἐμπαθοῦς πρὸς τὸν Μοσχολάκην, ἀναμιγνύουσι τὴν ἐπέμβασιν τῆς πολιτικῆς εἰς τὴν δικαιοσύνην, οὐχὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ πρὸς κορεσμὸν ταπεινῶν πολιτικῶν συμφερόντων. Ἐὰν οἱ ὑπαγορεύσαντες τὸ διάφορον τοῦτο, δὲν ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς αἴσθημα φιλάνθρωπίας, ἵνα συμπαθήσωσι πρὸς ἀντίπαλον φυλακισμένον, ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, δὲν ἀκοῦνται τοῦλάχιστον νὰ σιγήσωσι, μέχρις ὅτου ἔριστικῶς ἀποφανθῆ ἡ δικαιοσύνη, ἀφοῦ νύτῃχσαν νὰ ἀκούσωσιν ἀπαγγελεῖσαν ἀπόφασιν, καταδικάσαντες εἰς 10 1/2 ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ, εἰς στρατιωτικὴν καθάρισιν, καὶ εἰς ἐκπτώσιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἓνα ἐντιμὸν ἀξιωματικόν, διὰ ὑποθετικὴν κατάρχησιν 875 δραχμῶν;

Θεωρῶ ἐπικίνδυνον καὶ ἀνάρμοστον νὰ προκαταλαμβάνονται οἱ μέλλοντες νὰ δικάσωσι δικασταὶ, δι' οἰοῦν ὅτι πλεονάζουσι, πολὺ μᾶλλον διὰ τῆς κακοβούλου διαδό-

εῖσθῆ καὶ τοῦτο ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μαρκησίου.

« Τί νὰ συμπεράνω ἐκ τούτου; Δὲν σᾶς ἀποκρύπτω, κυρία, ὅτι ὑποπτεύω ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἐξηράνισε τὴν νύμφην τὴν του, ὅπως καταλάβῃ τὴν περιουσίαν τῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὑπάρχει κάτι μυστήριον, σκοτεινόν τι πράγμα, ὅπερ θέλω νὰ διευκρινίσω. Ἴσως μοι ἐπιβάλλετε τὸ καθήκον ν' ἀπευθυνθῶ εἰς τὰ δικαστήρια· θ' ἀνγκασθῶ πιθανῶς νὰ πράξω τοῦτο. Ἀλλὰ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ κ. μαρκησίου Σαμαράν, τοῦ εὐεργέτου μου, νομίζω καθήκόν μου, πρὶν καταφύγω εἰς τὴν δικαιοσύνην, νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ κ. βαρόνου Δεσιμαῖζ.

Ἐφ' ὅσον ἐνθυμούμαι, κύριε, τοιουτοτρόπως μοῦ ὠμίλησεν ὁ δυστυχὴς Κάρολος Σεβρὺ. Τὸν εἶχον ἀκούσει μετὰ συγκινήσεως καὶ εὐνοήτου ἐκπλήξεως. Ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα χρόνου, δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀπαντήσω ἢ φωνῇ μου ἐπνίγεται. . . Ἡμῖν ἐντρομος, καταβεβλημένη! Φεῦ! Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀπατηθῶ μοῦ ἀπεδεικνύετο φανερὰ πλέον ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἦτο εἰς ἄθλιος!

Ἡὐχαρίστησα τὸν Κάρολον Σεβρὺ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδειξε καὶ ἀφοῦ τοῦ συνέστησα θερμῶς νὰ ἀποφύγῃ δημόσιον τι σκάνδαλον ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν δικαιοσύνην, τὸν ὑπεχρέωσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεῖνας του μυστικῶς, ὑποσχεθείσα ὅτι καὶ ἐγὼ τὸ κατ' ἑμαυτὴν πᾶσαν θὰ καταβάλω προσπάθειαν, νὰ τὸν βοηθήσω νὰ μάθῃ τί ἐγίνεν ἡ μαρκησία Σαμαράνδ.

Ἀπεσῶρθη ἀφοῦ ἀφῆκεν εἰς ἐμὲ τὴν διεύθυνσίν του καὶ μετὰ διεβεβαίωσεν ὅτι οὐδὲν θὰ κάμῃ διάδημα δυνάμενον νὰ βλάβῃ τὸν βαρόνον Δεσιμαῖζ, χωρὶς προηγουμένως νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν μου. Οἰμοὶ! δὲν ἐμελλον πλέον νὰ τὸν ἐπανιδῶ!

« Ὅτε ὁ σύζυγός μου ἐπανῆλθε τὸν ἠρώτησα μετὰ βιαϊότητος καὶ ἀγανακτήσεως. Τῷ εἶπον ποίου κτηνώδους ἐγκλήματος κατηγορεῖτο ὡς ἐνοχὸς ὑπὸ τοῦ Καρόλου Σεβρὺ καὶ τὸν προσεκάλεσα νὰ μοῦ εἴπῃ τί ἔκχευε τὴν νύμφην του.

Ἐπὶ τὴν ἐπήρειαν τοῦ βλέμματός μου ἐγένετο κάτωχρος ἐθορυβήθη, ἐκλονίζετο. Ἦτο ἀσθμαίνων, τὸ δὲ μέτωπόν του περιέριε πολλὴ ἰδρῶς.

Καὶ ἂν εἶχα ἀκόμη κίμμιαν ἀμφιβολίαν, μόνη ἡ στάσις του μετ' ἐβεβαίωσεν περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Πλὴν ταχέως συνελθὼν μοι ἀπήντησε μετ' ἐλαφρᾶν καρδίαν, σχεδὸν εἰρωνικῶς καὶ μετὰ προπετείας κυνικῆς ἤτις μετ' ἔκαμε νὰ ἀπιδιάσω.

— Τῷ ὄντι, μοι εἶπεν, ὁ ἀδελφός μου ἔφερεν ἐν Γαλλίᾳ μίαν κροελὴν τὴν ἐποῖαν δὲν ἤξεύρω ποθεν ἔλαβεν, ἀλλ' αὕτη ἦτο ἑταῖρα καὶ ὄχι σύζυγός του.

Τὸ βλέμμα τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐξέπεμψε σκοτεινὴν λάμψιν.

— Ὁ ἄτιμος! ἐψιθύρισε.

— « Ἡ κροελὴ αὕτη, κύριε, ὑπέλαβον μετὰ παραφορᾶς, περὶ ἧς μετὰ τοσαύτης ὁμιλείτε ἀποστροφῆς καὶ τὴν ὁποίαν ζητεῖτε νὰ ἐξομοιώσῃτε πρὸς ἑταῖραν, ἦτο ἡ μαρκησία Σαμαράνδ· εἶδον ἀντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ τοῦ γάμου τῆς!